

אורות השבת

גליון מס' 1030

**בטעון הרבנות והמוסצת הדתית בא-ר-שבע
וממלכת התורה בעיר האבות שע"י רשות מוסדות "קול יהודה"**

מנהל מערכת
הרבי אברהם טרייקי

שבת חזון

פרשת השבוע
דברים

עורך

דבר רב העיר שליט"א

על מה אבדה הארץ
(לימוי בין המיצרים)

כל הכתוב ב*(וירומית ט, יא-יב)* 'מי האיש החכם וiben את זאת ואשר דבר פי ה' אליו ויגדה על מדבר הארץ נצתה כמדבר מבלי עbor ויאמר ה' על עזובם את תורה איש רשות פניהם ולא ממעו בkol לola הלכו בה', איתא בגמ' נדרים (פ"א): דאמר רב יהודה אמר רב מאידכתי במי שאיש החכם ויבן את זאת, דבר זה נשאל חכמים ונרבאים (וה ח |טוטיפ בה וללא השרות) לא פירושו עד שפירושו דכתיב ויאמר ה' על עזובם את תורה גורו.

ע"י "ש ברון ש' בשם רבינו יונה, ו"ל: "זכיר הא כי זיקע דעל שלא ברכו בתורה תחילת שבגדה הארץ והלא על עוגב את תורה כפשתה, דאייך אמאוי כשאלאו לחכמים וכו' לא יוריושה והלא דבר גלויה הוא, אלא ודאי עוסקן בתורה היו תלמיד ולפיכך הי' חכמים נבנוהים על מה אבדה הארץ, עד שבא הקב"ה הי' יודיע עמוקקי וב' ופירשה - שלא ברכו בתורה תחילת, כלומר שלא הייתה התורה החשובה בעיניהם לברך עליה שלא היו עוסקן בה לשמה", ע"ל. וכען זה מצאנו ברשי"י (ב"מ פה, ב) ו"ל: "ויכוון דלא ברכו בה תחילת דעתיהם או שהיא מותנה חשובה בעיניהם". ואולם מושגינו שלפנינו משמעו שלא ברכו כלל לא תורתה מותח גודל התמדותם בלימוד התורה, ו"ל: "תלמידי חכמים מותח שען זה רוחים יושוק בתורה ווריאלים בה, אין וזהו לברך שפטותין", ע"ל. כלוי מותח שלא פסקא יוציא מפיהם ולא היה תחלה וסוף בלימודם, לא נחרה לברך כישופתוחין". ונודל

הננה אף שמלון הקטוב משמעו את התורה - על עזב את תורה, וכן לא שמרו אותה - לא שמעו בקולו ולא הلقו בה, מכל מקום הכריחו הגם מותן כפילות הלשון לאם ממעו בקולו ולא הلقו בה, שעוזבם את תורה היו לא ברכו בתרומה תחוללה, ונונה לדיקק' אמת מסברא -adam אמת דעבו את התורה בפשתא, א"י מודען ידע להישיב על האבדה הארץ, לא דבר ולי לבל הוא. לא על רכובך עסוק בטור התמיד, אך לא ברכובך.

אשיות יש לדקדק בגופא דשמעתון, מהויק שמשוען בכפיפות לשון לא שמעו בקוליל ולא כמאמור חוץ' כל דור שלא נבנה בהתקין' בימיו כאלו היה בריבוי, כוהה ובלען להעמק ייטיב בסוגיא זו, למען נדע מה עליינו לתקן, עדי עד נכח לבניין בית מקדשו ותפארתו.

לכלבו בה דלא ברכו ב תורה תחילה. דחן אמרת שיש כאן כפילות לשון, אבל היכן נרמזות ררכוכות התורה. ואדרבא, פשטים של כתובים מורה שהיתה כאן עזיבת התורה והמצוות בפשוטם - על עזובם את תורה איש נתני לפניו ולא שמעו בקול ולא הלוכו בה".
עוזר יש לתמהה, וכי זה היה כל חטאם והלא מקומות מפורשים מהם דגדלה חטאיהם ששר לימים מאשší סודם ועומרה, דכתיב (שם ט, יג) זילכלו אחר שרירותם הבן והאריה הבעלים והלך אחורי אלהים אחרים אשר לא ידעתם, ועוד מהנה מעשיהם מפוררים, עי'יש'.
בכבודו יפלא שם' ערוכה ומפורשת היא בזומה (ט, ב): 'מקדש ראשון מפני מה חרב, מפני עז' ג' ו'שדי', וילפינו לה התם מקריא עי'יש'.

ממלכד הסטיריה שבען שתי הסינויות הללו, יש לתמונה, אם בדור כלכש של עסקיים, מה שמצא מי שידוע להסביר, והלא מסבירים מתחלה דור מנאים וורוצחים ועובדיו ע"ז וכו', וכי עוד חטא שעדיין לא חטאנו בו. וגם ירימה עצמו נכלל בין אותן אותן הנבייאים שנשאלו, אאי"כ למה לא לידע להסביר על מה אבדה הארץ. ובויתר יפלא מודיע הקב"ה לא השיכם על גלנס הולם צרך ביאור בגו"ד דברי רבינו זונה (שם) - שלא ברכו בטורחה תחולת. ואכן רצון דוכתי לעולם יוסוק אדם בתורה שלא לשם שמתוך שלא לשם לא לשם. ואך את"ל של תורה כזו און שכר, מ"מ עונש כי' חמוץ ודאי שאון כאן, שא"כ אין ברמות מוגדים בורמה זו.

בגלוּם אשרה בז' מלה שונאי בש�ית גרבנוא פוניא ברורה ז' באיגו לברגו להבדין נורה בלא ברכה או עסקו בה שלא לשמה.

המשר דבר רב העיר במדור "אורות הקשרות"

דבר העורר

סימן מובהק שהגאולה קרובה

משנכנס אב ממעטין בשמחה. אמר רבי חיים מצאנז זיינע אפשר למעט את האבילות על ידי שמחה כי מותך השמחה מגיעים לנאהלה. בהיכל ישיבת פוניבז' בתשעה באב אחרי תפלת שחרית, כשסייעו לומר את הקינה "אלוי ציון ועריה כמו אשה בצרירה", נשא דברם ראש הישיבה רבי יוסף שלמה כהנמן זיינע ואמר, דבר גדול השמיינו מחבר קינה זו. וכי מה הדמיון בין "אבל ציון לבן אשה בצרירה", אנו מוקנים ובוכים על החורבן, על מה שהיה לנו ואבד, ואילו היה אמן מצערת ובוכה, אבל היא יודעת שבудן זמן תהיה שמחת הלידה, אלא שבאמת גם הקינות שלנו אין בעימיה של ייוש וחידלון, גם אנו מאמינים שהחורבן והגלות הם הכונות לאורו של המשיח. כל שהחאבים גוברים ותוכפיהם הרי זה סיון מובהק שהשמחה קרובה.

ביבס נוֹתָר לְאַמִּיק וְאֶהָדָח

רב המרכז הרפואי "סורוקה"
וק"ק "שבט ישראל" שכונה יא' באר שבע

לוח זמנים שבועי

לון הזמנים		דוחיק לאחור-טבע	
טלפון הסוחר		טלפון הסוחר	
4:29	4:29	4:28	4:27
4:30	4:36	4:36	4:35
4:37	4:36	4:34	4:34
5:01	6:01	6:00	5:59
8:38	8:38	8:37	8:37
9:19	9:19	9:19	9:19
10:29	10:28	10:28	10:28
12:47	12:47	12:47	12:47
13:22	13:23	13:23	13:23
18:31	18:32	18:32	18:33
19:41	19:42	19:43	19:44
19:58	19:58	19:59	20:00
		20:00	20:01
			20:02
טלפון המנכדים		טלפון המנכדים	

זמן הדלקה הנרות

דברים	פרשת השבוע:
חזקון ישעיהו	הפטורה:
19:26	כניסת השבת:
20:17	יציאת השבת:
21:10	רבנו תם:

“ברכת הלבנה”
החל מיום**chai ט’ צנוב**
סוד זמנה ליל ט’ צנוב עד השעה 42:23

אורות הכהרות

היצה"ר, וא"כ מודיע לא הצלתם והגנו עד לשאלת תחתית של ע"י ג'ע ושפ"ד. ותוירע עפ"י הגמ' בברכות (סב, ב) דעתא התם: כל המבזה את הבד לסתוך אינו נהנה ממנה, שכן מצינו בדור (שمواל א - כד, ז) ויקם דוד וכרכות את כנף המעליאל אשר לשאל בלט, ולஸוף אינו נהנה ממנה שאני יהומליך דוד זקן בא באים וככסחו בבגדיהם ולא יחט לו. הרי פרינטו, שהחבקבי הטעבון בגד שישמור על חום גופו של האדם, אך בתני שידע להעריך מותנה זו. וכן הדבר בסוגות התורה האמוריה להגן ולהציל את לומדה מן היצה"ר והיסטרון, אם מחשב את התורה - זוכה לחסד שהשטי משפייע רוחה. ואולם אם אין מחשב אותה, עא"פ שלומודה תמיד אינו נהנה מהסגולות המובטחות למיל שולומודה, עכת"ז.

על פ' זה מושב כל הניל, דתן אמת שהיו בשפל המדרגה של ג'ע' ושפ' וע'ז' מבואר להדייה בכתובים ובגמ' דיזמא, מכל מקום אכן היו תמהים ששולאים למה אבדה הארץ, ר'ל מודע למדת התורה שהו עסוקין בה תמיד כפ' ר' (ר' ש'ם) לא עמד להחצימ' מיצ'ר' ונולדו בראשו עבירות השפלות בירוח' ובזה תקשו גם החכמים נגניאים ואפי' מלאכי השרת', משם דבר זה עמד בסתייה גמורה להבטחת הכרוא שתורתו מצילה מהיצ'ר'. ואולם הקב'ה היודע מעמקי לב והחוקר כלויות ידע, שאמנם למדן תורה אך בתוכם ובפנויותם לא החשיבו ולא קבעו לה ברכה. **וכן** יונן בה, מאן להrab לה הוכח ממכילות לשאנה דקרא - שלא ברכו בתורה תחילת', וה'כ' פ': מכיוון של' ישמע בקהל', וה'יינו של' למדן את הצלחתה מהיצ'ר' וזה לא הלו כי' - עברו על דבריהם וה'ב'.

ולען' ד נהנה באיה בס"ד לחיצע רך אהרת בעיבורו סגניא זו, ומפאת קוצר היריעה אביה כאן רך עיקרנו של דברים. דהן אמרת שהיו בידם כל העברות החמוריות המפורשים בכתבבים, וזה וודאי היה הגורם לחורבן הבית וגולות השכינה, כמפורט רבנן גמ' דומא. מ"מ יונתן ואתו הדור ישיבו על מדורה זו ושאלו על אבאה אברהם, שאלו על רשם של דברים, עד שניליה היל הושירש כל הרעד היה בכך שלמדו את התורה מותן קבלת עול ולא שמחה ואהבת השמי"ת. שכן טבע האדם פרוק מעליו משא ועל, וכבר כתוב החינוך: "שאי אפשר לךין תורה ולקיים מצותה א"כ אהוב אותה". ומעצתי לאחד מגודולי בעלי המוסר שכ' דכים שיואהבת לרעך כמוך" הוא יסוד בקיום המצוות שבין אדם לחבריו - כך יואהבת את ה"אלוקין" הוא יסוד בקיום הממצוות שבין אדם למקום. וא"כ לא יפלה אשרבroidין אבאו אבאו אשרבroidין אבאו אשרבroidין להרבהו

ברם זה מכובד שמעוני ישוסד גדור בתיקון המידות ביחס לשוי' למדונו בזה. דנה יוזע ומפרנס הדבר בעבלי הנש, דבר כדי לתunken מדה לא די מהני מאומה שיקבל ע"י שליא ישוב לעשותה. כגון, הכוועס כשבא לתunken מידה זו לא עת שייזדמן לו. ואולם בזאת ימצא הכוועס תורה למכתנו, והוא שיתunken את הנורס' רקע ע"י התבוננות ועובדיה סוציאת בגנות מידה זו. ופערם מפערם והכוועס נמשך ממידת הגאותה שבידי, ופערם ממידת החזיות שבידיו וכיו"ב. ורק בתיקון שורש הדברים, ימצא הכוועס מזור לתחלונו. אמר מעתה, הכריח את דראומן שלא השתרף במכירות יוסף בשעת כעס של האחים, הכריח את רשי' לחפש היכין היה, ולহגעה למסקנה שבוחאי חזר עתה מותיקון ישוד ושורש מידה מגונה זו. וזהו עסוק היה בשקו ותענינו על בלבול יצועי אביו, שהרי צצעי אביו מקורו היה בפייזו'ות וכמאמור יעקב אבינו ע"ה ביום פטירתו – פח' כמים אל תולות'ו. וראובן בפואו לתunken מידה זו, ידע שטבקבינה דרש את גיבתו הירוש ויעירב בהשו ותשתיותיו.

הרי לפניו, **שסודת היקורו** ומושגיו **בלקלוקלים**, הוא שורש הדבר. ומעתה שפיר יילך אמת שסיבת החורבן הייתה בבלקלוקלים המפורשים בכתובים ובגמ' דיוואה (ט, מ), "מי שורש כל הנ"ל מקרו בעזובם את התורה" **ומכל** דברים אמרוים ממצוינו משכליין, ששם החיים' הגנו בזה"ק, **אי** מובטח אלא לשלמה מותך חביבות והכרה ברורה שכן ה תורה היא חיינו ואורך ימיינו. ומאהר זה שורש חורבן בית המקדש יונטו ונפартנו בב"א.

אורות הפרש

חכמת הנר

אומר רבי אברם יעקב מסדיgorה זיע"א שבת זו גדולה היא מהטע הפשטן, כשמוכניםים נר במקומות אף, אורו חביב מאד. לכן בימים אלה, ימי שליפות וירידת, דיכאון וחשכות, כשהבא אור של שבת קודש, הוא חשוב וחביב מאד.

כוניות שלמה בעתו

כתב ה'אמרי אמרת' חז"ל אמרו על שבת שחל בו תשעה באב מעלה על שולחנו אפילו כסעודת שלמה בשעתו. וכברior מה השמחה כאן ומה פרש'r המליך כסעודת שלמה בשעתו, אלא שלמה הבנין אמרת' חז' בחרינת הגאולה בבניין המקדש, ולכן שחל תשעה באב בשבת, יש בו הארת הגאולה, שיצאה לפועל על ידי שלמה בשעתו רבנן את בית המקדש.

לשם מה הספר

אומר רבי מרדכי מלכוביץ' ז"ע לא היו מאמינים באמות ובתמים בביטחון המשיח ובגאותה הקדושה, לא היו מוחזקים בביטחון את הקינות מתשעה באב זו לתשעה באב הבא.

מִתְשׁוּבָה

רבי רפאל מברשץ ז"א, תלמידו של הצדיק רבי פינחס מקורייז זייע"א, היה רגיל לעסוק בהבאת שלום בין אדם לחברו ובין איש לאשתו. פעמי' אחת החל בתשעה באב לברית אחד כדי להחכין שם שלום. שלאלווה, וכי אי אפשר לדחות זאת לאחרי תשעה באב, חשב רבי רפאל, הלווא בית המקדש חריב בעוון שנאת חיננס, ולפיכך ביום החורבן עליינו לעסוק בעשיית שלום.

רשות גז

כאשר תשעה באח חל במצואי שבת קודש, היה רבי נפתלי מروفשיץ זע"א מריך בסעודה השלישית, מרובה בזומרות ואומר שבת קודש, הי' איתנו עוד קצר. קשה עליי פרידותך. ואילו תשעה באב אתה יוביל להמתינו בחוץ ותלהנויג שלא הייתה בא.

כל אחד בצד

'איכה ישבה בדד העיר רבתיה עס' (אייח א). מברא רבי יהושע מקוטנה זויע"א בתקופת החורבן היו בישראל שנאה, מחולקת ופירוד. אמנס זו הייתה "עיר רבתיה עס'", ועם זה היה "ישבה בדד", כי כל אחד ואחד היה בודד לעצמו.

מגלים בעת צרה

כל רודופיה השיגות בין המצריים (איכה א,ב). מבאר רבינו נפתלי מروفשיץ זיע"א שונאי ישראל מתפעלים מדורמוותו של העם היהודי דזוקא בשעה שבני ישראל שרויים במצרים. דזוקא בשעת צרה ומצוקה הם מתגלים במעמד הרוחני הרם ואינם מאבדים את דמותם האנושית, ונושאים בעוז את דגל התורה והאמונה.

כמה מחייבים

זכור ה' מה היה לנו, הביטה וראה את חרטפונו' (איכזה א').
מבאר רבי מנחם מענדל מקוץ זיע"א חרפה היא כאשר אנו
מתבישים באמות שלנו. "מה היה לנו" עד היכן ירדנו, "הביתה
וראה את חרטפונו'" במה אנו מתבישים. דבר שאנו צרכים
להתגנות בו נחשב בעינינו לבושה ולחרפה.

ל'קן טאנטן

אומר ה'תולדות יעקב יוסף' איתא במסכת יומא (ט, ב). מקדש שני מפני מה חרב מפני שנאת חינם. התיקון צריך להיות על ידי החפץ אהבה ורעות ואחדות בישראל. בזכות זה יהיה קיובן גלוויות ושבו בנים לגבולם. ויש להזה רמז בתורה, בפסק יושבתי בשלום אל בית אביי, יושבתי בשלום אס אשוב לדרכ שלום, שהוא ההפך משנאות חינם. כי אז אחזור לבית אביי.

אנו נאבקים

אמר רבי יצחק מודרך זע"א איתא במסכת גיטין (נה, ב). אומנם הוא מוכיח שבר קמץ הוא כבש וירושלים. ציריך להבין והולא קמץ לא היה צד בעניין והוא לא אשם כלל שהרי לא בא כלל ולא היה בסעודה, ולמה מזכירים את שמו לגנאי, אלא שאויב נאמן חיב לבוא מעצמו לשמחת חברו ולא להחכות שיקרא לו, ואילו קמץ היה מגיע מעצמו המנע הכל, ובג格尔 שהוא לא עשה כן לכון וזה שבר קמץ כבש וירושלים

מזהר וראם שטחן

מברא ה'קדושת לוי' איתא במסכת תענית (ל, ב). כל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בשמחתה. כל כוחות של האדם נשכים אחר המחהבנה. נמצא שכאשר האדם חושב על דבר של קדושה ומתאבל על ירושלים, הרי אז מחשבתו ועצמותו בתוך הקדושה, ויזוכה מלשון הזדמנות, שהוא מזדקך ורואה עתה קצר בשמחתה. היינו שהוא משיג קצר משמחת ירושלים כפי שתהיה לעתיד לבוא.

דבר רבני הקהילות

הרה"ג רון אל אהרון שליט"א
רב ק"ק "שבז"

בית הדין למכונות שע"י הרבנות בא"ר שבע

בין המצרים
ימים של קרבת ה'

הימים שאנו נמצאים בהם בין י"ז בתמוז ליום ט' באב נקראים ימי "בין המצריס". ימים אלו נקראו כך על שם הפסוק (איכה א, ג) "כל רודפיה השיגוה בין המצריס". בפשט הפסוק שימים אלו קשים לעם ישראל, ימים שבהם כל מי שרוצה להרעד לעם ישראלי יוכל להם ואף יצילת. ומה פסוק זה נקבע הלכה ע"פ הגמara תענית כת, א': אמר רב פפא ההלך בר ישראל דאית ליה דין באחדי נカリ לשטתי מיניה באבד רדיימזליה. וכך נפסק כן בשו"ע א"ח סימן תקנא סעיף א'. וע"כ ימים אלו נתפסו בעין ההמון לימי עצב ותוהה. אך בספריו החסידות מצינו ממש להיפך ומשמעות הפסוק "כל רודפיה" התחלף למושג חובי. שהרי אם נפריד את המילה לשניהם נקבל רודפי - ה'. דהיינו שבימים אלו יש לנו את הזכות לרודוף אחריו ה' ולזכות לקרבה מיוחדת של השכינה שהרי הפסוק מבטיח בסופו שמי שירדו אחר ה' "השיגו - ה'" ישיגו את קרבת ה'. וביתר ביאור העניין ע"פ הגמ' בברכות ה' א: אמר רבי חייא בר אמי משמה דעולה מיום שחרב בית המקדש אין לו לקב"ה בעולם אלא ארבע אמות של הלכה בלבד. ויש לבאר מה הקשר בין בית המקדש וחורבונו לבין לימודי ההלכה? וכן שבסגמי כל המתפלל עם הציבור מעלה עליו כאילו פדאיו לי ולבני מובין אומות העולם. במה התפילה עם הציבור מועילה לעניין זה. וכן שבסגמי וב' אמר רבי יוחנן בשעה שהקב"ה בא בבית הכנסת ולא מצא שם עשרה מיד הוא כועש שני' (ישעה ג, ז) "מדוע באתי ואין איש קראתי ואני עונה". וגם כאן יש להבין מזדוע אם אין עשרה קדיש וקדושה. ויש לישב ולברא את כל הנ"ל ע"פ מה שאמרו חז"ל במשנה באבות ג,ו: רבי חלפטא איש כפר חנניה אומר עשרה שיטבים וועסקים בתורה שכינה שרויה בינויהם. ידיעו بعد מקומות רבים במדרש, בסגמי' ובבלה שאם יש עשרה יהודים במקומות אחד יש מקום להשראת השכינה ונינת לומר קדיש וקדושה. ועניין זה של עשרה השכינה שורה שם שהיא משכן ובית המקדש בארץ היהת השכינה והשראת השכינה שורה שם בתוך בני ישראל. באهل מועד לדבר עם משה רבנו ובmeshken הזה למציאות השראת השכינה וכביבול השכינה נמצאת אכן כאשר חרב בית המקדש כביבול אין מקום יותר בעולם ברוחב לא בית. וכן כאשר עשרה מגיעים לבית הכנסת הרי שהם גורם לשכינה להכנס עימים. וזה הביאר "כאילו פדאיינו מבון האומות" שגרם להכניס את השכינה מהרחוב לתוך הבית. וכן אם אין מניין בבית הכנסת אין השכינה יכולה להכנס והרי מי שלא מגיע ולא משלים את המניין הרי הוא גורם לשכינה להשתאר ברוחב. וכן הקב"ה כועס שאין אדם שס על לב לשאות בית לשכינה. כל אדם ספן וטמון בבתיו בתים מפוארים ומלאים כל טוב וכל מניין שכולולים, ואילו הקב"ה כביבול נשאר ברוחב בחוץ בily. וזה גם הביאר שאין לו לקב"ה אלא ארבע אמות של הלכה דהינו מקום השראת השכינה. ולפי זה מובן למה דזוקא בימים אלו יש יותר קרבת ה' ומפני רודף אחר ה' ימצאהו בנקל. שהרי ימים אלו מסמלים את חורבן הבית ביתו של הקב"ה ובימים אלו היהודי צריך להרגיש ביותר את חסרון מקום השראת השכינה. וכайлו הקב"ה מסתווכ ברחוב ומוחפש מי שיכניסו אותו לבתו. ובוודאי כל מי שיתאמץ ביוםים אלו הקב"ה יתקרב אליו ביותר. וכן נכוון וראו במיום אחד בימים אלו להתפלל על הגנות ועל צער השכינה בתיקון חצות - תיקון רחל. וכבר אמרו חז"ל שכל המתאבל על ירושלים זוכה ברווחה ברוינה ובשמחתה.

הרב רון אל אהרונ

אורות ההלכה

תשובה הלכתית משולחנו של מונרו המרא באתר
הגאון הגדול רבי יהודה דרורי שליט"א

הלכות ימי תשעה באב

ש- מהי סעודת המפסקת, ומתי זמנה?

ת- سعودה המפסקת היא הסעודה האחרונה ש אדם אוכל בערב תשעה באב ואין בדעתו לאכול אחריה سعودת קבוע, וממנה היא אחר החזות היום עד השקייה. אבל سعودה שאוכל לפני חצות, או אחר חצות ודעתי לאכול אחריה سعودה אחרת, אין עליה דיני سعودה המפסקת.

ת- סעודה המפסקת או כליה בפת לחם וتبשיל אחד בלבד, אך אסור לאכול בה שני תבשילים שנותבשלו בשני קדרות אפלו היו שנייהם ממין אחד. וכן יש להחמיר בשני מיניהם שנותבשלו בקדורה אחת, כגון תבשיל של כמה מיני ירקות. אולם אם דרך אותו התבשיל לבשלו בשני מינים יחדיו, כגון אפונים ובצלים וכך, הרי זה נחשב לתבשיל אחד. ונוהגים לאכול תבשיל עדשים ובתוכו ביצים מבושלות, מפני שדרךו בכך והוא מאכל אברים. ומותר לאכול עם התבשיל פירות וירקות חריים, אפלו כמה מינים. וכן יש ליזהר שלא ישבו שלושה אנשים יחדיו בסעודה זו, כדי שלא יתחייב בזימון. ונוהג לישב על גבי קרעך (מורוצפת) או על גבי שרפרף שאינו גבוה טפה.

ש- אחר שסימם הסעודה וברכת המזון, האם מותר לאכול או לשותות?

ת- אף על פי שישים סעודהנו ובירך עליה ברכת המזון, מותר באכילה ושתייה עד סמוך לשיקעת החמה, אלא אם כן קיבל עליו בפרקוש שלא לאכול אחריה כלום. וטוב להתנות בשעת הסעודה בפה או לב, שאינו מקבל עליו התענית עד סמוך לשיקעת החמה.

ש- אלו דברים אסוריים בתשעה באב?
ת- בתשעה באב אנו מצוינים בחמשה עינויים, ואלו הם: אכילה ושתייה, סיכה ורוחיצה, תשמשת המיטה ונעלית הסנדל, ונספו עליהם איסורים ומנהגים שונים, כמו איסור תלמוד תורה, שאלת שלום, עשיית מלאכה, הנחת תפילין, ישיבה על גבי ספסל ועוד.

ש- האם נשים מעוברות ומניקות פטורות מתענית זו, כאשר שהן פטורות משאר תעניות החורבן?

ת- אף על פי שתענית תשעה באב היא מצוות נביאים כאשר תענית החורבן, מכל מקום החמירו בה יותר - כדי צום כיפור. לפיכך גם נשים מעוברות ומגניות בכל זה, אף שהן מצטערות יותר מאשר בני אדם. ועל כל פנים אם יש חשש סכנה להן או לוולד, כגון שמנוגינה חולשה רבתה או שחוששת המניקה פן יזיק התענית לחלבה, ראוי לשאול פי הרופא והחכם.

ש- האם גם חולים וokaneim תשושי כה, חייבים בתענית זו?
ת- כשם שבשאר תעניות החורבן לא גורו חכמים במקום חולין או צער גדול, כך הוא בתשעה באב. ועל כן חוליה אפילו שאין בו סכנה, או ולודת תוך שלושים יום שהיא בחזקת חוליה, או זקנים תשושי כה, המציגים הרבה בתעניות, פטורים מלהתענין. אולם נוהנים מהם מתענים עד כדי יכולותם, והיינו כל זמן שאין להם צער גדול באופן שאין לחוש לסכנה, והכל לפ' הראשות עניין הרופא והחכם.
ע- האם בטווית חמיניות בתענית זו מחייב?

ט- עאמַן מעירְק הדִין קָפֵן פָּחוֹת מְגִיל שָׁלוֹשׁ שָׁהָרָה שָׁהָרָה לְזָכָר וְשָׁתִים עֲשָׂרָה שָׁהָרָה לְנֶקְבָּה, פָּטוּרִים מִלְתָהָעָנוֹת. מִכֶּל מָקוֹם נְחַלְקָו הַפּוֹסִיקִים הָאָמָן יְשִׁיחְיָבָם בְּתֻעַנִּית שָׁעוֹת כָּל שָׁהָגְיָנוֹ לְגַלְיל חִינְוךָן: יְשִׁיחְיָבָם שִׁישָׁ לְחַנְכָם בְּתֻעַנִּית שָׁעוֹת אֲשֶׁר אָיֵן בָּה חַשְׁשָׁ סְכָנָה, וַיְשִׁיחְיָבָם דְּלָא שִׁישָׁ בָּזָה דִין חִינְוךָן הַוָּאֵל וְאַנוּ מְצַפִּים שִׁיבָּנָה בִּיהְמִיקָּם בְּמַהְרָה. וּלְפִי הַנְּרָאָה, הַמְחַמְּרִי בָּזָה לְחַנְךָן אֶת בְּנֵי שָׁהָגְיָנוֹ לְגַלְיל חִינְוךָן בְּתֻעַנִּית שָׁעוֹת, תְּבוֹא עַלְיוֹ בְּרָכָה, וּבְלִבְדֵּק שָׁלָא יְבִיאָם לִיְדֵי חַשְׁשָׁ סְכָנָה כְּלָל.

ש- מה רחיצה וסיכה האסורים בתשעה בא?

ת- רחיצה כל שהיא אסורה בתשעה באב, בין בחמשין ובין בצונן. ואפללו להושט אכבעו במים, אסור. ומכל מקום לא אסור אלא רחיצה של תעוג, אבל רחיצה של מצאה או נקיון מותר. לפיכך יתול ידייו, בברוק שקסים משענות או כשיעוצא מבית הכלסא עד סוף קשיי אכבעותוי, כדי להעיבר רוח תומאה שביהם. וכן הכהנים מטלין ידיםם בדרך כלל עד סוף פרקי הידים, בטרם יעדמו לפני הדוכן. וכן המבשלות יבשלו בדרכן, אף על פי שמרטיבות את ידייהם. והוא הדבר שモתור במים כל כלוך שעל גוףם כנו טיט ונדומה. והוא הדבר שモתור סיכה שאינה לשם תעוגן אלא לצורך רפואיה או העברת מירושים, כנו מיש שיטחן בראשו או שאר פצעים בגוף וצריך למרום עליהם משחות ושמנים.

לקויים בנו חכמי ישראל

הציבור נCKER להמשיך להעתיר בתפילה
לרפואת הרה"ג יוסף דהאן שליט"א בן רחל
בתוך שדר חולין עמו ישראלי

בית דין של מעלה

את דרכו אל העשור החל ר' פינחס
במסחר ערים. תחילת התנהלו עסקיו
בתקופים מצומצמים, ובמוראות הום
התרכבו והלכו. בהדרגה נעשה לאיש
אמץ ולאחר מכן לעשיר עתיר ממן.

בתחילתה שמהה הקהילה על העצחו,
משום שזו הניבת תוציאות ברוכות גם
לצרכיו הדקיה והסעד שלה. אולם
אטראט נעשה ר' פינחס מנורו יותר
ויתר לבני הקהילה ולצרכיהם.

הגיעו הדברים לידי כך, שר' פינחס לא
חש עוד בונח בחיות בסביבת אחיו
היהודים, ועבר לקצה השני של העיר,
לאורנו נורי לחלוין. שם הקים לו
טירה מפוארת ורחבה ממדים, שנדר
סביר לה ושותרי סף ניצבים על
פתחיה.

תחליך התרכחו מחיי היהדות
הוביל גם להימנע ממטען צדקה.
בימים הראשונים עידין אפשר היה
להתפרק על ביתו ואף לזכות במנבע
צנוע, אבל עברו זמן יבש המעיין
ונעלו השערם. בגין הצדקה נאלצו
בצעיר למכוח את ר' פינחס מרשות
הנדיבים עשו הצד.

זה קרה בערב חורפי סוער. רוחות
יעוזות מאוד נשבו בחוץ וקור עז
הקפיא את העצמות. ההלך העלווה
שהבחין במסווה שבפתח הבית
והתפרק על ביתו של ר' פינחס, לא
ידע דבר על אופיו של בעל הבית.
למולו נעד אזותה שעיה ר' פינחס
מהבית, והשועה, שליבו נזכר למראה
החלק המשוכן, העומד לקפהה מקורה,
הויל להכניסו פנימה.

אך התאושש קמעה האורת, מיהר
השוער להעמידו על טיב הבית ובעליו
ועץ לו למהר לחפש לו אכסניה
אחרת ללילה, שכן "האדון איינו אוחב
אורות".

עוד הם דבריהם וכל שקווק עגלה
נסעה. עטוף במעיל פרווה עבה ונכנס
ר' פינחס לבתו. תגבותו למורה
הארוחה היהינה זהה: "מה זה כאן, בית
המחוי?! מורה והסתלק החזואה!..."
למחרת פשטה השמואה בעיר: הלה
זה, שנקלע אםש לעיר, נמצא מות
ברחוב, לא הרחק מטרתו של ר'
פינחס. את ר' פינחס עצמו הדיעה לא
ריגשה במילודה. אמונה ירע מי מודובר,
אך לא הניח לעובדה זו לטרוד את
שלותה נשוש.

בליל חלים חלום מסעיר. בחולמו
התפיצו לבתו שני גברים חסונים.
"בואי עמנו", פקדו עליו ואחיו בו
בחזקה.
"לאן?", שאל, מופתע.

"ליד תורה אצל רציך רבי מרדכי"
שרגא מהסיאtin" (בנו של רבי
ישואל מרויז').
על מה ולמה? ", ביקש לדעת. הכל
יוזע בינו ובומו", נעה ביבוש.
פתאום מצא עצמו בחצר גודלה,
המקיפה בית נהה. לרגע קט הוקסם
מהמראה, אך כאשר הובל לתוך אולם
גודש בני אדם, חזקה החדרה למלא
את לביו. "פנו דרך לאב בית הדין,

הענית ט' באכ 1955 שנים לחורבן בית שני

כניסת הצום בשעה 19:43

יציאת הצום 19:59

משרד המועצה הדתית

ברוח' התלמוד 8

יהיו סגורים לקבالت קהל

בימים חמישי ט' באב (27.7.23)

למעט קבלת לוויות

בין השעות 00:10-00:00

ולאחר מכן לפנות לנוריה זוגרי

054-9940061

המקוואות לנשים

יהיו סגורים ביום רביעי ערב צום ט' באב (26.7.23)

ויפתחו בצאת הצום ט' באב (27.7.23)

מהשעה 21:00 עד השעה 22:30

מקווה תורן

ברוח' משועל דוד צבי פנקס 3 (רחובת שטרית)

בשכונה י"א טל. 08-6421054

ויפתח ביום חמישי ט' באב (27.7.23) (מצאי הצום)

מהשעה 21:00 עד השעה 24:00

בברכת

היפוך הקב"ה ימים אלו לשון ולשםחה ולמועדדים
טובים ונזכה כולנו לגאולה השלמה ברוחמים ולבניין

בבית המקדש ב"א.

יושע (שוקי) דMRI

ממונה המועצה הדתית

שבת שלום!

הרבי מהסיאtin", שמע קול קורא,
ואנו נכנס הרבי. הוא התישב בין שני
דיןinos נספים שכבר המתינו לו.

לא היה קשה לו להזמין את התובע,
הלווא הוא ההלך המסכן, שהחל לגלגל
את ספоро. הוא ספר על עבונו
ותישוותו בשעה שעמד על מפטן
ביתו של ר' פינחס, אשר נותר אדיש
בפירות מצמרר סייר על רגליו
האחרוניים בעולם, לאחריו שהושלך
לרחון בבושת-פנוי. "ניחות"
האחרוניים אוזלו לא היה לי מושיע.
לאחר ימים רבים של קבבה ריקה,
הכירעוני הרעב והקור למותו".

"האם יש לך לומר דבר מה להגנתך?",
הערים בקהלו אב בביתה דין. ר' פינחס
שתק. לראשונה חש חרוטה ובושא על
משוער.

לאחר התיעיצות בין חברי ביתה דין
פנה הרבי אל ר' פינחס: "עליך למכור
את רוכך ולחلكו לשניים. בחוץ
אחד תפנסת משפטת החל
תדרגם לכל צרכיה. בחוץ אחר
תכלכל את משפטך. אם תקבל עלייך
דין זה, תנסה את דרכך ותפתח את
שעריך לכל עני ונצרך, תוכחה נשטח
לתיקון".

ר' פינחס התעורר מושתו שטוף זיהה.
בתחילתה ניסה להתעלם מהחלומות
ללבטו, אולם הזר ונשנה גם
בלילות הבאים. הוא הבין כי דברים
בגון לאחר לבטים רבים החליטו ליקוט
ולנסוע להוסיאtin.

כשפנה עבר ביתו של הרבי החל ליבנו
לפעום בחזקה. הוא הכר את
המקום. הוא הכר את החצר ואת צורות
הבית – מהחולום! פיקברטייםacho
בו בשעה שנכנס לתוכו בית המדרש.
לווא כך בדוק נראה האלים שבו
נערך משפטו ובו נגנו דינו!

קהל גדול של חסידיים גיש את בית
מדרש והזין לדברי הרבי. בחשות
ההמון, חש ר' פינחס בטוח יותר
וניסה להיזחק פנימה ולהציג ברוכך.
כעת כבר לא נותר בלבו ספק: הוא
האיש, אב בביתה דין מוחלים.

ופתאום נפער בתוך הקהלה כעון שביל
צד וארון. הוא לא הבין בתנועת
אצבעו של הרבי קורא לך, דחקו בו
אליו. "הרבי קורא לך", דחקו בו
העומדים סביבו. ר' פינחס עמד
להתעלף. ברגילים כושלות פסע אל
הרבי והתייצב מולו. הצדיק נתן בו
מבט חד ואמר: "הישמר לעשות כל
שננו עלייך. עשה וזה לתיקון".

ברגע זה אפסו כוחותיו והוא
התמוטט. כשחתה עור מעל פניו, כבר
היה אדם אחר. ר' פינחס ירע בבירור
כי יקיים במודיק את שנגור עלי.
חרטה عمוקה מילאה אותו. הוא רצעה
תיקון לנשותו ולשוב לצור מחצבתו.

לעלילו נשמה
רב יוסף שלמה טרייקי זצ"ל
בר עליה ז"ל
ורובנית רחל טרייקי ע"ה
בת סמי ז"ל
ת.ג.צ.ב.ה.